

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **Bc. J. S.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední
Čechy**
sídlem Sokolovská 855/225, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2021 č.j. X.,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2021 č.j. X. se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 7 260 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední Čechy (dále jen „žalovaná“) ze dne 12. 10. 2021 č.j. X. (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 6. 2021 č.j. X. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ust. § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) snížil žalobkyni výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně a rozhodl, že invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně činí 9 981 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že hodnocení posudkového lékaře, který její zdravotní stav hodnotil jako postižení dle kapitoly V, položky 4d) vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „Vyhláška“), je v rozporu s lékařskými zprávami odborných lékařů, zejména se zprávou MUDr. V. M. ze dne 10. 6. 2021.
4. Nebyl řádně hodnocen zdravotní stav žalobkyně, neboť nebyla na jednání posudkového lékaře přizvána, takže si nemohl učinit odpovídající představu o zdravotním postižení žalobkyně.
5. Nebylo přihlédnuto k § 3 odst. 1 Vyhlášky. Uvedla, že ke zhoršení jejího zdravotního stavu došlo po očkování proti nemoci Covid 19 vakcínou Pfizer, od doby druhého podání vakcíny se častěji objevují X., to vše vyplývá z lékařských zpráv. Zdravotní stav žalobkyně měl být hodnocen dle kapitoly V, položky 5c), což odpovídá invaliditě třetího stupně. K důkazu navrhla lékařské zprávy, výsledk žalobkyně a posudek o invaliditě.
6. V doplnění žaloby prostřednictvím ustanovené zástupkyně žalobkyně odkázala na námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, ke kterým nebylo přihlédnuto, a posudkový lékař se s nimi nevypořádal. Uvedla, že posudkový lékař pochybil, pokud se nevypořádal s dalšími onemocněními žalobkyně, nedošlo u ní k remisi, posudek je pro laika zcela nesrozumitelný, chybí jakékoli odůvodnění, proč byla invalidita snížena. Jedinou okolností, kterou posudkový lékař zmínil, bylo to, že žalobkyně od roku 2018 nebyla hospitalizována s tím, že stav lze hodnotit jako X. Jinými okolnostmi se však lékař nezabýval. V posudku dále zcela chybí, z jakého důvodu nedošlo k navýšení horní hranice procentní míry poklesu pracovní schopnosti o možných 10%, a to k významně snížené možnosti pracovního uplatnění žalobkyně. Posudek tak nemůže obstát ani z hlediska přesvědčivosti, ani z hlediska odůvodněnosti; pokud je snížen stupeň invalidity, měl by být tento závěr přesvědčivě odůvodněn. Založila do spisu aktuální lékařské zprávy.
7. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření považovala námitku ohledně chybějícího přímého vyšetření žalobkyně za nepřipadnou, neboť úkol posudkových lékařů nespočívá v realizaci primárních klinických poznatků (§ 39 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb.), přičemž není namítána nekompletnost shromážděné dokumentace. Pokud jde o domněle přehlížená ust. § 3 odst. 1 a 2 Vyhlášky, nebyly shledány posudkově významné okolnosti jako impulzy k jejich aktivaci.
9. K namítanému nedostatku remise uvedla, že plná remise, popř. remise dostatečně dlouhé jsou znaky minimálního či středně těžkého postižení, přičemž zde byl použit bod 4d) kapitoly V přílohy k Vyhlášce, tj. postižení těžké. Trvala na tom, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně přestala splňovat dispozice položky 4e) kapitoly V přílohy k Vyhlášce, nejednalo se tak o zvláště těžké postižení v podobě onemocnění X., s nutností opakovaného ústavního léčení (to je dokladováno naposledy v roce 2018).

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že na základě žádosti ze dne 21. 10. 2014 a posudku o invaliditě ze dne 8. 10. 2014 č.j. LPS/2014/3243-P10_CSSZ, kterým byla žalobkyně shledána invalidní pro invaliditu třetího stupně s mírou poklesu pracovní schopnosti 70% ode dne 25. 7. 2014 s platností posudku do 31. 10. 2015, byl žalobkyni vyplácen invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně.
11. Dle posudku PSSZ-LPS pro Prahu 10 č.j. LPS/2020/4321-P10_CSSZ ze dne 7. 3. 2021 (tj. prvostupňový posudek) bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (dále jen „DNZS“) žalobkyně zdravotní postižení srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v kapitole V, položce 4d) přílohy k Vyhlášce, pro které byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 60%, procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle § 3 a 4 Vyhlášky se nemění. Posudkový lékař dospěl k závěru, že rozhodující příčinou DNZS jsou X. Postižení hodnotil jako srovnatelné s X.
12. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 30. 6. 2021 správní orgán I. stupně odkázal na právní úpravu dle ust. § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. a od 12. 8. 2021 žalobkyni snížil invalidní důchod na invaliditu druhého stupně, což odpovídá výši 9 981 Kč měsíčně. Vyšel z prvostupňového posudku, dle kterého již žalobkyně není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu DNZS její pracovní schopnost poklesla o 60% od 7. 3. 2021.
13. Žalobkyně podala dne 22. 7. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, ve kterých uvedla, že nebyly zohledněny lékařské zprávy z neurologie, poukazovala na to, že trpí X., z těchto důvodů není schopna pravidelně dojíždět do zaměstnání a vykonávat soustavnou výdělečnou činnost, přiložila lékařskou zprávu ze dne 10. 6. 2021 MUDr. V. M. Uvedla, že zkoušela pracovat v chráněné dílně, ale musela z ní odejít.
14. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 8. 9. 2021 č.j. LPS/2021/810-NR-PRH_CSSZ ve znění opravného posudku vypracovaného dne 11. 10. 2021 (tj. námitkový posudek) dospěla posudková lékařka ve shodě s prvostupňovým posudkem k závěru, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zákona č. 155/1995 Sb., jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení srovnatelné se

zdravotním postižením uvedeným v kapitole V, položce 4d) přílohy k Vyhlášce, pro které byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 60%, procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle § 3 a 4 Vyhlášky se nemění, žalobkyně je invalidní ve druhém stupni, den změny stupně invalidity je 7. 3. 2021. Posuzující lékařka mezi diagnózami zmínila X., vycházela též ze zprávy ze dne 10. 6. 2021 MUDr. V. M., ze zpráv z neurologie i ze záznamů o aplikaci vakcíny proti Covid-19, jejichž obsah je v posudku popsán, námitkám nebylo vyhověno, odůvodnila, proč nebylo postižení žalobkyně hodnoceno dle kapitoly V., položky 4a), ani kapitoly V., položky 5c), uvedla, že od roku 2018 nebyla nutná hospitalizace na odborném pracovišti, stav je možné hodnotit jako X. Žalobkyně nebyla posouzení přítomna. Platnost posudku byla stanovena do 31. 3. 2026.

15. V napadeném rozhodnutí ze dne 12. 10. 2021 žalovaná poukázala na ust. § 5 písm. i) a § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., dle kterých posuzuje zdravotní stav žalobkyně pro účely řízení o námitkách posudkový lékař. Vyšla z námitkového posudku o invaliditě ze dne 8. 9. 2021, shrnula jeho podklady, skutková zjištění učiněná v posudku včetně hodnocení dle přílohy k Vyhlášce, a dále jeho závěry, z posudku obsáhle citovala. Odkázala na příslušnou právní úpravu, vzhledem k tomu, že pokles pracovní schopnosti žalobkyně činil dle posudku 60%, dospěla k závěru, že se jedná o invaliditu druhého stupně, námitky žalobkyně neshledala důvodnými a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 25. 11. 2022, a to vzhledem k tomu, že v řízení bylo prováděno dokazování. Žalobkyně při jednání setrvala na svém stanovisku, upozornila, že od roku 2019 je X. tendence pacienty i při závažnějších obtížích nehospitalizovat, nelze tak přičítat v neprospěch žalobkyně, že od roku 2018 nebyla hospitalizovaná. Žalovaná se k ústnímu jednání, ač řádně předvolána, nedostavila.
18. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. *pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.*
19. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a dále v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.

20. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že se změnily skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).
21. Podle § 3 Vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. (odst. 1) V případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti u příčiny, popřípadě rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. (odst. 2)
22. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal invalidním, správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod, případně jeho změně, je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost. Obdobně to platí v případě změn skutečností rozhodných pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu.
23. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
24. V projednávaném případě žalobkyně zejména zpochybňovala závěry posudkových lékařů ohledně posouzení jejího zdravotního stavu a změny stupně invalidity ze třetího na druhý stupeň, žalovaná pak ze závěrů posudkových lékařů vycházela. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Praze, což navrhovali též účastníci. Posudková komise soudu předložila posudek ze dne 13. 4. 2022, evidenční číslo SZ/2022/516-PH-23 (dále jen „Posudek MPSV“), který soud provedl při jednání jako důkaz; soud sám není oprávněn zdravotní stav žalobkyně zkoumat.
25. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předsedkyně komise: MUDr. M. Č., další lékař: MUDr. H. D. X. Z posudku vyplývá, že komise vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně, ze soudního spisu a z lékařských zpráv předložených žalobkyní tj. ze zprávy ze dne 13. 1. 2022 MUDr. L. N. a dalších cca 40 listů zpráv, dále ze zpráv doložených žalobkyní při jednání komise, bylo též provedeno vyšetření žalobkyně při jednání komise, žalobkyně byla s posudkovým závěrem seznámena. V Posudku MPSV je popsána anamnéza žalobkyně včetně pracovní anamnézy, souhrn

diagnóz, kde jsou uvedeny: X., dále jsou citovány posudkově významné odborné nálezy a další doložené lékařské zprávy. Dle posudkové rozvahy je posuzovaná X. Komise dospěla k závěru, že jde o chronické postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, X. Jde o DNZS, jehož rozhodující příčinou je X., procentní míra poklesu pracovní schopnosti hodnocena srovnatelně dle kapitoly V. položky 4d) přílohy k vyhlášce a činí 60%, komise však oproti posudkovým lékařům zvýšila tuto hranici ve smyslu § 3 Vyhlášky o 10%, a to vzhledem k jeho vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání či pokračovat v předchozí výdělečné činnosti, a tedy činí celkem 70%, shledala, že posuzovaná není schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Odchýlení se od předchozích závěrů odůvodnila tím, že od doby přiznání invalidity třetího stupně nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu nebo stabilizaci na dobré úrovni, její potíže se situačně dekompenzují, vedou k narušení pracovního a společenského fungování, odůvodnila nenaplnění položek 4e) a kapitoly V. položky 5. uzavřela, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla invalidní, šlo o invaliditu třetího stupně, a to nadále a bez přerušení.

26. Žalobkyně k Posudku MPSV uvedla, že jeho závěr je pro soudní řízení rozhodný, v případě žalobkyně šlo o invaliditu třetího stupně, která trvá nadále a bez přerušení, její pracovní schopnost poklesla o 70%. Posudek považovala za srozumitelný, úplný a přesvědčivý, posudková komise se vyjádřila ke všem skutečnostem a k lékařským zprávám doplněným v řízení, žalobkyně byla k jednání přizvána, komise objektivně zhodnotila, že je namístě aplikace § 3 odst. 2 Vyhlášky v maximální 10% výměře. Namítala, že není jasné, proč žalovaná Posudek MPSV zpochybňuje, když příslušná úřední osoba nemá medicínské vzdělání. Žalovaná by měla v rámci hospodárnosti řízení vydat nové rozhodnutí, což by urychlilo i soudní řízení, žalobkyně je nyní odkázána na pomoc rodičů z důvodu nedostatečných příjmů, žalovaná tento stav záměrně prodlužuje.
27. Žalovaná k Posudku MPSV ve svém písemném vyjádření uvedla, že tento shodně s prvostupňovým i s námitkovým posudkem volí totožnou kvalifikaci (taxaci) dominantního postižení, k navýšení úbytku uvažovaného potenciálu na hranici invalidity třetího stupně dochází toliko s poukazem na naplnění předpokladů § 3 odst. 2 Vyhlášky. Považovala za nejasný závěr komise, kde odůvodnila, proč postupovala v rozporu s předchozími posudky. Dále poukázala na rozpor, kdy komise na jednu stranu shledala absolutně vymizelou pracovní schopnost, avšak při hodnocení důvodů vylučujících podřazení obtíží žalobkyně pod položku 5 kapitoly V Vyhlášky komise uvedla, že posuzovaná byla schopna brigádně se zapojit do činností, měla své záliby. Žalobkyně ani následnými lékařskými zprávami neprokázala, že by naplňovala požadavky pro jiné hodnocení, což zjevně vyplývá z komisionálního posudku. Měla za to, že negativní dopad objektivizovaného X. onemocnění žalobkyně do sféry profesního uplatnění beze zbytku pokrývá samotný bod 4d) kapitoly V přílohy k Vyhlášce, posudková komise žádné specifikum pojednávané věci nad tento daný rámec nekonkretizuje. Uvedla, že zodpovězení otázky oprávněnosti proběhlé reklasifikace přísluší již aktuálně dovolávanému přezkumu.
28. Soud k tomu doplňuje, že neprováděl dokazování lékařskými zprávami, které žalobkyně založila do soudního spisu, neboť všechny tyto zprávy měla posudková komise při vypracování Posudku MPSV k dispozici, přičemž soud sám ani nemůže zdravotní stav žalobkyně hodnotit. Soud neprováděl k důkazu ani účastnický výslech

žalobkyně, neboť v dané věci je rozhodující především hodnocení zdravotního stavu žalobkyně, což bylo zkoumáno Posudkem MPSV.

29. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).”*
30. Soud shledal, že Posudek MPSV splňuje shora uvedené judikatorní požadavky na řádné odůvodnění závěru, že žalobkyně byla k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní v rozsahu třetího stupně invalidity, neboť její pracovní schopnost poklesla o 70%. Komise rozhodovala v řádném složení, vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně, kterou k posouzení věci shledala za dostatečnou, vycházela též ze zpráv předložených žalobkyní a provedla její vyšetření při jednání komise, čímž vyhověla její námitce.
31. Posudková komise v Posudku MPSV potvrdila závěry prvostupňového i námitkového posudku v tom smyslu, že postižení žalobkyně hodnotila shodně s oběma posudky dle kapitoly V, položky 4d) přílohy k Vyhlášce, a shledala též stejnou základní míru poklesu pracovní schopnosti 60%. Na rozdíl od předchozích posudků však komise shledala důvody k aplikaci § 3 odst. 2 Vyhlášky a k navýšení procentní míry poklesu pracovní schopnosti o 10%, a to vzhledem k vlivu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně na její schopnost využívat dosažené vzdělání či pokračovat v předchozí výdělečné činnosti. Soud má za to, že komise tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnila, když na stranách 5-6 posudku velmi podrobně popsala zjištěný zdravotní stav žalobkyně, kde jsou oproti předchozím posudkům zohledněny též další zdravotní potíže žalobkyně (X.), z toho komise po komplexním posouzení všech souvislostí učinila závěr, že je přítomno chronické postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, X., které zasahuje nepříznivě do všech oblastí jejího života. K odchýlení se od předchozích posudků komise rovněž uvedla, že od doby přiznání invalidity třetího stupně nedošlo u žalobkyně ke zlepšení zdravotního stavu nebo stabilizaci na dobré úrovni, její potíže se situačně dekompenzují, vedou k narušení pracovního a společenského fungování. Tím je dostatečně zdůvodněno navýšení míry poklesu pracovní schopnosti o 10% ve smyslu § 3 odst. 2 Vyhlášky a odchýlení se od předchozího posouzení posudkovými lékaři.
32. Soud neshledal rozpor v tom, pokud Posudek MPSV na jednom místě shledal, že posuzovaná není schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, a v části týkající se hodnocení nenaplnění kapitoly V., položky 5., uvedl, že žalobkyně byla schopna se brigádně zapojit do činností. Jak je uvedeno v pracovní anamnéze, žalobkyně pracovala brigádně od srpna 2021 v chráněné dílně, nyní nepracuje, je na Úřadu práce, v dílně skončila, dělalo se jí často špatně, nezvládala cestu MHD. Z toho je zřejmé, že i tuto činnost žalobkyně zvládala jen s obtížemi, následně jí ukončila

úplně pro její nezvládání. Posudková komise hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti na 70%, ze 30% tedy zůstala její pracovní schopnost zachována, s čímž není v rozporu, že žalobkyně byla částečně schopna určitou činnost po určitou dobu v chráněné dílně vykonávat brigádně.

33. Jak shora uvedeno, soudu nepřísluší hodnotit lékařské posudky ani Posudek MPSV z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudky vycházejí. Soud může posudky hodnotit pouze z hlediska jejich celistvosti a přesvědčivosti, přičemž Posudek MPSV v tomto směru považuje za komplexní a dostatečný, je v něm srozumitelně zdůvodněno, proč se komise od předchozích posudků odchýlila, v rámci přípustného rozsahu soudního přezkumu soud k tomuto posudku nezaujal žádné výhrady.
34. Soud shrnuje, že na základě výše uvedeného považuje za dostatečně odůvodněný závěr, že žalobkyně nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní ve druhém stupni invalidity, avšak byla stále invalidní ve třetím stupni invalidity, napadené rozhodnutí je tak třeba považovat za nezákonné, neboť nebyly dány podmínky pro snížení invalidního důchodu z invalidity třetího stupně na invaliditu druhého stupně.
35. Ze všech uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
36. V dalším řízení, v němž bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), žalovaná bude vycházet z Posudku MPSV, který nechal soud v tomto řízení vypracovat, a tedy z toho, že nebyly splněny podmínky pro to, aby byla žalobkyni snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, žalovaná tomu přizpůsobí svůj další procesní postup.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyni náklady nevznikly.
38. Soud přiznal zástupkyni žalobkyně, která byla v této věci ustanovena soudem, odměnu za čtyři a půl úkonu právní služby podle § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) (příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby, účast na jednání posudkové komise, účast na jednání soudu) a odst. 2 písm. h) (vyjádření k posudku) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 1 000 Kč, tedy celkem 4 500 Kč, a dále náhradu hotových výdajů za pět úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) po 300 Kč; paušální náhrada celkem 1 500 Kč. Výše nákladů řízení resp. odměny tak činí částku 6 000 Kč a 21% DPH ve výši 1 260 Kč (§ 35 odst. 10 s.ř.s.), tedy celkem částku 7 260 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. listopadu 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně